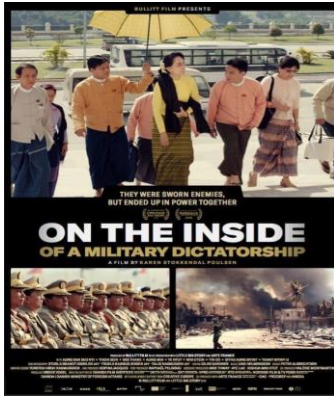

La historia real de Aung San Suu Kyi / On the Inside of a Military Dictatorship

Direcció: Karen Stokkendal Poulsen

**Festival de cinema asiàtic
+MOSTRA**

Països: Dinamarca, França (2019)

Fitxa tècnica

Fotografia Sturla Brandth Grøvlen **Música** Karen Stokkendal Poulsen
Interpretació Documental **Durada** 110 min **Gènere** Documental **Llengües** Birmà i anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

El món sencer va elogiar els militars i Aung San Suu Kyi, quan el poder va passar a la icona de la democràcia després de 50 anys de dictadura militar. Un any després va defensar una neteja ètnica i es va aïllar del públic. Aquesta pel·lícula et diu per què. (FilmAffinity)

Crítica

A l'interior d'una dictadura militar

Una mirada intrigant al camí pedregós de Myanmar (Birmània) des de la dictadura militar fins a l'intent de democràcia

El camí pedregós que ha seguit Birmània des de la dictadura militar fins a la democràcia està ple de bones intencions, d'ambicions personals i de molts contratemps. L'assaig documental de Karen Stokkendal Poulsen ***On The Inside of a Military Dictatorship*** aporta claredat a una situació complexa, però de fet és més una lliçó d'història plantejada molt metòdicament que un relat que ofereixi noves perspectives a aquests esdeveniments. El públic políticament compromès segurament connectarà amb la pel·lícula, però potser li pot trobar a faltar perspectives de com pot evolucionar el país i un esperit una mica més crític amb la cap del Govern de Birmània Aung San Suu Kyi.

Poulsen és veritablement crític amb Aung San Suu Kyi. Poulsen descriu la complicitat de la presidenta en la neteja ètnica de la població musulmana rohingya de Birmània com "el taló d'Aquil·les del seu projecte per a la pau i la democràcia". Aquesta implicació ha deixat la seva reputació internacional irremediablement embrutada, però Poulsen tendeix a plantejar una visió més àmplia de la història. A la pel·lícula, els impactants esdeveniments recents es plantegen com un incident més en el llarg i sinuós procés de la lluita més que com un moment catastròfic i definitiu.

Dividida en 10 capítols, a la pel·lícula s'argumenta que no es pot entendre res de Birmània, si no es posa la dictadura militar al centre de la història. Poulsen planteja la pregunta principal de si la democràcia té alguna esperança d'arrelar en un país que no en té cap tradició. El fet que els militars hagin aconseguit incorporar els seus poders dins de la constitució diu molt sobre això.

L'"estira-i-arronsa" del lent viatge cap a la democràcia és un *thriller* polític que es desenvolupa com una partida d'escacs. Es fan molts sacrificis al llarg del camí, hi ha moviments inesperats d'astuts oponents que canvien el joc i hi ha una clara comprensió del que està en joc tant per part dels líders militars com dels dirigents del partit opositor, la Lliga Nacional per a la Democràcia (NLD). Els militars són molt pragmàtics i fan tots els moviments adequats per tal que el país sigui acceptable per a la inversió estrangera i per a la fi de les sancions internacionals. D'altres, en canvi, estan motivats pel desig d'un canvi polític significatiu.

Poulsen ha aconseguit entrevistar Aung San Suu Kyi, el seu jovial col·lega de l'NLD Win Htein i un nombre impressionant de líders militars que van canviar els seus uniformes de combat verds per les bates blanques dels càrrecs polítics. Entrevistats en entorns domèstics i entre sofàs, tenen majoritàriament l'aspecte dels "dolents" de les pel·lícules de James Bond, tot i que els testimonis de l'expresident Thein Sein i el president de la cambra baixa Shwe Mann són un dels elements menys convincents de la pel·lícula.

Poulsen manté un enfocament tranquil i metòdic, en el decurs dels capítols que descriuen els esdeveniments que succeeixen durant els anys de l'arrest domiciliari d'Aung San Suu Kyi, el seu alliberament, les eleccions democràtiques del 2015 i posteriors. Però és en el capítol nou, "La tragèdia", quan presenta finalment la seva recent caiguda en desgràcia. Poulsen argumenta que aquest fet reflecteix la debilitat fonamental de la seva posició i d'una constitució que no li dona cap poder sobre l'exèrcit. Sembla que el fet de no desafiar els militars és un preu que està disposada a pagar per tal de continuar dins del sistema i així poder perseguir la possibilitat d'un canvi durador. És una valoració generosa d'una posició que sembla insostenible per a molts observadors externs.

La pel·lícula pot semblar que dedica massa temps a descriure amb diligència els conceptes bàsics de la història recent de Birmània i que en canvi s'esforça massa poc a demanar comptes a la gent que està al poder, però s'ha de dir que té molt interès per entendre una situació molt complicada i què s'ha guanyat i perdut durant les tres últimes dècades en aquell país.

Allan Hunter – screendaily.com

Organització:

En conveni amb:

